

ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 32. 2) Ποθῶ σφοδρῶς νὰ ἐπανίδω τι Ἴων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) κ. ἀ. : Συνηθισμένο τό 'χα τὸ παιδί κ' ἐδὰ ποῦ μίσησε τ' ἀνεζητῶ Κρήτ. Μ' ἀνεζήτηξε ὁ κιούρις μου Ἀπύρανθ. Ἀνεζητῶ τὸ χωριό μου Κρήτ. || Ἄσμ.

Δὲ μὲ πειράζει ἂν δέ σε δῶ τσαὶ πάλι ἀνεζητῶ σε,
ἢ παλαβὴ μου τσεφαλή μὲ κάνει τσ' ἀγαπῶ σε
Κύθν.

Ἀγάπα με, πουλλάκι μου, γιατί κ' ἐγὼ ἀγαπῶ σε,
μὴν ὦρα ἂ γάμω νὰ σὲ δῶ, κλαίω κι ἀνεζητῶ σε
Α.Κρήτ.

Κ' ἐδώσανε τὴν Ἀρετὴ | καὶ χάνουσαι οἱ ἐννεὰ ἀδερφοί,
γίνεται ἢ μάννα τους ξερὴ | κι ἀναζητᾷ τὴν Ἀρετὴ
(μοιρολ.) Μάν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ
Χρυσάντζ. στ. 85 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 214) «ροδόσταγμα τὸν
βρέχουσιν διὰ νὰ συμφέρῃ ὁ νοῦς του | καὶ ἀπὴν ἐσύμφερε
τὸν νοῦν καὶ ὅλον τὸν λογισμόν του, | ἀναζητᾷ τὸν ἀδελφόν,
τὸν Βέλθανδρον φωνάζει». β) Παθ. εἶμαι περιπόθητος,
ποθοῦμαι ὑπὸ τινος Κῶς Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ. : Ὁ καλὸς
ἄνθρωπος ἀναζητεῖται Ἀρκαδ. 3) Ἐπιθυμῶ πολλαχ. :
Τὸ ἀναζητᾷ ἢ καρδιά μου πολλαχ. Τουρναῖ ἢ καρδιά μ' ἀνα-
ζητ' οἱ πουρτουκάλ' Θράκ. (Αἰν.) || Ἄσμ.

Καὶ κάτω 'ς τὴ ριζίτσα του, | καημὸ πῶχει ἢ καρδίτσα του,
τρέχει νερὸ δροσᾶτο | κ' ἢ καρδιά μ' ἀναζητᾷ το
Θράκ. 4) Ἐπισκέπτομαί τινα (ἐκ τῆς σημ. τοῦ πορεύε-
σθαι πρὸς ἀναζήτησιν) Ἀπουλ. 5) Ἀμτβ. ἐπιθυμῶ τὴν
ἐπάνοδον εἰς τὴν πατρίδα, νοσταλγῶ Κρήτ. : Τὸ κωπέλλι
ἀνεζητᾷ.

ἀναζουδιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀναζουδικὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναζουδιῶ. Παρὰ Μπριγκ. ἀναζουδία.
Υγρασία, νοτίς : Τὰ μάρμαρα τῆς τσάμπρας μου σήμ-
μερα ἐνι μαῦρα 'πὸ τὴν ἀναζουδικιὰν (τσάμπρα = αἰθουσα).
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον.

ἀναζουδιῶ ἀμάρτ. ἀναζουδικῶ Κύπρ. 'ναζουδ-
κιῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀζουδιῶ.
Ἀναδίδω ὑγρασίαν : Ὁ μπότ-της - ὁ τοῖχος ἀναζουδικῶ.
Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω Α 3, ἀναλείχω, ἀναξερνῶ.

ἀναζουμάδα ἢ, Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. ζουμάδα.
Ἡ γηγενὴς ὑγρασία : Τὸ χωράφι ἔχει ἀναζουμάδες.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον.

ἀναζουμώνω Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ζουμώνω.
Ἀνακτῶ σωματικὰς δυνάμεις, ἀναζωογονοῦμαι : Τὸ ζῶ
ἐβόσκησε κι ἀναζούμωσε. Φάε ν' ἀναζουμώσης λιγάκι. Συνών.
ἀναδίνω Β 1 γ, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2, ἀνακα-
ρῶνω (Ι), ἀναλαβαίνω, δυναμώνω, καρδαμώνω.

ἀναζυμώνω Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ζυμώνω.
1) Μετβ. ζυμώνω ἐπιμόνως, πολὺ ἐνθ' ἀν. : Μὲ τὸ
πολὺ διάβα ἀναζυμώνονται οἱ λάσπες Λεξ. Δημητρ. 2)
Ἀμτβ. ὑφίσταμαι τὴν ἐπίδρασιν τῆς ζύμης, ζυμοῦμαι
Λεξ. Δημητρ. : Τὰ ψωμιά ἀναζύμωσαν. Συνών. ἀναδίνω
Β 1 γ, ἀνεβαίνω, φουσκώνω.

ἀναζῶ πολλαχ. ἀναζῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀναζῶ
Τσακων. ἀνεζῶ Α.Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἀναζῶ. Τὸ ἀνεζῶ διὰ τὸν ἀόρ. ἀνέ-
ζησα.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀνακτῶ δυνάμεις, ἀναζωογονοῦμαι,

ἐπὶ ἐμφύχων καὶ ἀψύχων πολλαχ. καὶ Τσακων. : Τὴ γου-
ρούνα τὴ θρέψαμε κι ἀνάζησε κ' ἔκαμε δώδεκα γουρ'νόπ'λλα
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἀπὸ τὰν καοτζαιρία ἀναζήκαὶ οἱ μουζε
(ἀπὸ τὴν καλοκαιρίαν ἀνέζησαν οἱ μυῖγες) Τσακων. Ἀνα-
ζήτησε ἡ γριά, ὅταν ὠρεῖται τὸν ὕψι σι (ἀνέζησεν ἡ γριά,
ὅταν εἶδε τὸν υἱὸν τῆς) αὐτόθ. Μὲ τὴ βροχὴ ἀνάζησαν τὰ
σπαρτὰ Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναζουμώνω.

2) Ἐμφανίζω σημεῖα ζωῆς, ἐπὶ ἐμβρύου τοῦ πρῶτον
σκιρτῶντος ἐν τῇ μήτρᾳ Πελοπν. (Καρδαμ.) : Ἀπὸ τὸν
τάδε μῆνα ἀναζῇ τὸ παιδί. Ἀνάζησε τὸ παιδί.

Β) Μετβ. 1) Ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν Ζάκ. : Ἐγὼ
ποῦ τὴν σκότωσα, ἐγὼ θὰ τὴν ἀναζήσω. 2) Παρέχω εἰς
τινα δυνάμεις σωματικὰς καὶ εὐρωστίαν Πελοπν. (Οἶν.)

ἀναζωντανεύω Κρήτ. — ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ.
ἠθογραφ. 2,16

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ζωντανεύω.
Ἐπανέρχομαι εἰς τὴν προτέραν ἀκμὴν, ἀναζωπυροῦ-
μαι ἐνθ' ἀν. : Ἀναζωντάνευαν οἱ παλαιεὶς ἀγάπες ΠΠαπα-
χριστοδ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀναζῶ.

ἀναζώνω Λεξ. Δημητρ. Μέσ. ἀναζώνομαι Ἀθῆν.
(παλαιότ.) Μετοχ. ἀναζωσμένος Πελοπν. (Λακων.) ἀνε-
ζωσμένος Ἴων. (Σμύρν.) Χίος

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναζώνω νν μι.
1) Περιζώνω τι περὶ τὴν ὁσφὺν Λεξ. Δημητρ. : Ἄσμ.
Τὰ φισεκλίκια ἀνάζωσε, τὸ καριοφίλι πῆρε
(φισεκλίκια = φυσιγγιοθήκαι). β) Μέσ. ζώνομαι Ἀθῆν.
(παλαιότ.) : Ἄσμ.

Ὡστε ν' ἀλλάξῃ ἢ Ἀρετὴ, ν' ἀναζωστῇ ἢ Εὐρήνη,
κ' ἢ Χρυσοκουβουκλιώτισσα τὸ δέμα της νὰ βάλλῃ,
ἄλλοι ἀπ' τὴν πόρτα μπαίνουνε κι ἄλλ' ἀπ' τὸ παραθύρι,

11) Μετοχ. ἀναζωσμένος = ὁ ἔχων λελυμένην τὴν ζώνην
Ἴων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Λακων.) Χίος : Φρ. Ἐνπόλυτος
κι ἀνεζωσμένος (γυμνός) Σμύρν. Ἔτρεξε - ἔφτασε γυμνός
κι ἀναζωσμένος (βιαστικά, χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ ἐνδυθῇ)
Λακων. || Ἄσμ.

Ὅλοι φτωχοὶ καὶ πλούσιοι καὶ καλομαθημένοι
μέσα 'ς τ' ἀγιάζι ξενοχτοῦν γυμνοὶ κι ἀνεζωσμένοι
Χίος

ἀναθάλλω Λεξ. Ἠπίτ. ἀναθάλλον Στερελλ. (Αἰτωλ.
Λοκρ.) ἀναθέλλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναθίλλω Ἠπ.
— ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 74 ἀνεθάλλω Θήρ.

Τὸ μεταγν. ἀναθάλλω. Τὸ ἀναθίλλω ἐκ τοῦ
ἀνάθειλα ἀορ. τοῦ τύπ. ἀναθέλλου, ἐν ᾧ ὁ ἐκ τοῦ
ἀτόνου ε προελθὼν φθόγγος ι καταστάς πάγιος ἐν τῷ
γλωσσικῷ αἰσθηματι διετερήθη καὶ μετὰ τὸν τονισμόν.
Τὸ ἀνεθάλλω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνεθαλα. Πβ. ἀναδίνω
- ἀνεδίνω, ἀναδοτῶ - ἀνεδοτῶ κτῶ.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀναπτύσσομαι εἰς ἡλικίαν, ἀκμάζω,
ἐπὶ παιδίου Θήρ. : Ἀνεθάλλονε τὰ παιδιά. 2) Ἀναλαμ-
βάνω ἐκ νόσου, αναρρωνύω, ἀναζωογονοῦμαι Ἠπ. — Λεξ.
Ἠπίτ. : Ἀνάθει τοῦ πιδι Ἠπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Καλ-
λίμαχ. καὶ Χρυσοφρ. στ. 1971 (ἐκδ. SLambros σ. 83)
«καὶ συνεκαρδιώθησαν πάλιν νεκραὶ καρδίαι... | ἀνέ-
θαλον, ἀνέζησαν εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον». Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀναζουμώνω. 3) Αἰσθάνομαι ἀγαλλίασιν, χαίρω
ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἀν. : Ἀμα ἐννοιωσε... βγαλμένες τὲς
λίρες ἀπὸ τὸν κόρφο του, ἀμέσως ἀνάθειλε. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Ἀχιλλ. στ. 103 (ἐκδ. Hesseling) «ἐκεῖνος δὲ
δεξάμενος τῆς κόρης τὸ πιττάκιν | ἀνέθαλε ἢ ψυχίτσα
του, ἐχάρηκεν μεγάλως».

Β) Μετβ. 1) Ἀναρριπίζω, ἀναζωπυρῶ, ἐπὶ πυρὸς Στερελλ (Λοκρ.): Ἀναθάλλου τὴ φωτιά. Συνών. ἀναγκάω Α 6, ἀναδεύω Α 1 δ, ἀνακαρώνω (ΙΙ), ἀνακατεύω, ἀνακατώνω, συνταυλίζω. 2) Σκάπτω γῆν ἐπιπολαίως, ἐλαφρῶς Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀναθέλω τοῦ χῶμα γιὰ νὰ σπείρουν σπόρον ἀπὸ μαῖ'δουνήσια.

ἀνάθαλα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθάλλω.

Ἐπιπολαία, ἐλαφρὰ τοῦ χῶματος σκαφή πρὸ τῆς φυτεύσεως: Τοῦ ἀνάθαλα οὐλου καὶ χρειάζεται, ἅμα θὰ σπείρῃς φ' ἀσπίδες.

ἀναθαμπώνω Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. θαμπώνω.

Μετβ. προξενῶ θόλωσιν τῆς ὁράσεως, θαμβώνω Ἡπ.: Ἄσπ.

Σ τὸ δρόμο ὅπου πήγαιναν ἡ γῆς ἀνατρομάζει καὶ ὁ ἥλιος ἀναθαμπώνει ἀπ' τὴν πολλὴν τὴ λάμψι.

Ἀμτβ. πάσχω θόλωσιν τῆς ὁράσεως, θαμβώνομαι Λεξ. Δημητρ.: Ἀναθαμπώνω ὅς τὸ πολὺ φῶς. Συνών. θαμπώνω.

ἀναθαρεύω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. θαρεύω.

Ἀποκτῶ, λαμβάνω θάρος πολλαχ.: Τὰ παιδιὰ ἀναθαρέψανε καὶ τοῦ δῆκανε ὅς τὸ ρουθούνη τοῦ γέροντος γιὰ καλὰ Πελοπν. (Μάν.) Ἀρχὴ εἶναι καὶ ντρέπεται τὸ παιδί, σήμερ' αὐριό θ' ἀναθαρέψῃ καὶ θ' ἀρχινήσῃ τὴν κουβέντα μὲ τὸ θεῖο του Πελοπν. (Μεσσ.) Μόλις εἶδε τὴν παρῆα του ἀναθαρέψα Λεξ. Δημητρ. Ἄμα εἶδαμε τὸ βαπόρι νὰ ἔρχεται ἀναθαρέψαμε Λεξ. Πρω. || Ἄσπ.

Σὲ θεωρῶ καὶ ἀναθαρεύω καὶ τὰ χέρια μου χιτπῶ Πελοπν. (Κορινθ.) Πβ. ἀναθαρόνω.

ἀναθαρόνω ἀμάρτ. Ἰνθουρῶν-νω Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάθαρο.

Ἐμβάλλω εἰς τινα θάρος, τόλμην πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος, ἐνθαρεύω. Πβ. ἀναθαρεύω.

ἀνάθημα τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ.) Τσακων. ἀνάθημα Κῶς Ρόδ. Τηλ. ἀνάθημα Χίος ἀνάτ-τεμα Νίσυρ. ἀνάθημα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀνάθ-θημα Κάρπ. Κύπρ. Μεγίστ. Σύμ. κ.ά. ἀνάθημα βόρ. ἰδιώμ. ἀνάθ-θημα Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνάθημα Κρήτ. ἀνάθημα Καππ. (Ἀραβάν.) ἀνάθημα Κρήτ. ἀνάθημα Καππ. (Ἀραβάν.) ἀνάθημα Καππ. (Φερτ.) ἅμα Κεφαλλ. ἀνά θήρ. Ρόδ. Σύμ. Χίος θεμά Ἀθῆν.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνάθημα. Οἱ ἐξηλλοιωμένοι τύπ. ἀνάθημα, ἀνάθημα, ἀνάθημα, ἀνάθημα, ἀνάθημα, ὡς καὶ οἱ συγκεκομμένοι ἅμα, ἀνά καὶ θεμά κατ' εὐφημισμ. πρὸς μετριασμόν τῆς κακῆς σημ. τῆς λέξεως. Πβ. διάβολος - διάτανος κττ. Ὁ τύπ. ἀνάθημα καὶ μεσν.

1) Ὅτι εἶναι ἀποχωρισμένον ἀπὸ τὸ καλὸν καὶ ἐγκαταλειμμένον εἰς τὸ κακόν, ἀφωρισμένον, κατηραμένον, συνήθως ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς ἀναφορικῆς ἀντων. ποῦ (περὶ τῆς συντακτικῆς χρήσεως τῆς ὁποίας ἰδ. κατωτ.) πολλαχ.: Π' ἀνάθημα νὰ γίνῃ! (ἀρὰ ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Π.Δ. (Δευτερον. 7,26) «οὐκ εἰσοίσεις βδέλυγμα εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ ἀνάθημα ἔσθ' ὥσπερ τοῦτο». Ἐντεῦθεν προήλθεν ἡ κατὰ ποιήλους συντακτικὸς τρόπος χρήσεως τῆς λέξεως εἰς φράσεις δηλούσας ἀρὰν καὶ ἀποστροφὴν (α) Μετ' αἰτιατικῆς πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ δι' αὐτῆς δηλούμενον πρόσωπον ἢ πράγμα εἶναι ἄξιον ἀποστροφῆς κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀνάθημα τὸν

πατέρα ποῦ ὁ ἔκανε! Ἀνάθημα τὸ γονεὸ σου! Ἀνάθημα τὴν κακὴ ὥρα! Ἀνάθημα τὴν περίστασι! Ἀνάθημα τὴν ὥρα ποῦ τὸν γνώρισα! Ἀνάθημά τον, μὲ κατέστρεψε! Ἀνάθημά τον ποῦ θὰ πῇ τέτοιο λόγο! Ἀνάθημά σε καὶ μ' ἔφαγες! Ἀνάθημά με ἂν ξέρω τίποτα! (δὲν ξέρω τίποτα!) κοιν. Ἀνάθημα τὴ μάννα σ'! Χαλδ. Ἀνάθημα τὴν ρίζαν καὶ τὴν φύτραν σου! Κάρπ. Ἀνάθηκά σε! ἡ ἀνάθημά σε! Κρήτ. Ἀνάθημα τὸ πρόσωπο σ'! Ἀραβάν. Ἀνάθημά δι! (σε) Τσακων. Ἀνάθημά μου τον! (τὸ ἀνάθημά μου εἰς αὐτόν!) Χίος || Ἄσπ. Ἀνάθημα τὴν ξενιτειὰ καὶ τοὺς καημοὺς ὅπου χεῖ!

Λεξ. Δημητρ.

Ἀνάτ-τεμά τον ποῦ θὰ πῇ ἀγάπη δὲ κτικιάζει,

ἐκείνη μὲ κατήντησε γιὰ τὸ νὰ μὲ κοιτάξῃ!

Νίσυρ. Ἡ χρῆσις καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,64* (ἔκδ. Hesseling - Pernot) «ἀνάθημά με, βασιλεῦ, καὶ τρισανάθημά με», Ἀχιλλ. στ. 1667 (ἔκδ. Hesseling σ. 86) «ἀνάθημα καὶ τὸν καιρὸν, ἀνάθημα τὴν ὥραν!» καὶ Μαχαιρ. (ἔκδ. RDawkins) 1,222 «ἀνάθημα τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡμέραν ὅπου μοῦ δῶκαν τὸ χαρτίν». (β) Μετὰ τῆς ἀναφορικῆς ἀντων. ποῦ ὡς ὑποκ. τῆς ἐπομένης προτάσεως καὶ δηλούσης τὸ ἄξιον ἀποστροφῆς πρόσωπον ἢ πράγμα κοιν.: Ἀνάθημα ποῦ θὰ κάμῃ - θὰ πῇ τέτοιο πράγμα! (γ) Μετὰ τῆς ἀναφορικῆς ἀντων. ποῦ προτασσομένης βραχυλογικῶς κατὰ παράλειψιν τοῦ προηγουμένου ὀνόματος, εἰς ὃ ἐπιφέρεται τὸ π' ἀνάθημα ὡς ἀναφορικὸς προσδιορισμὸς, οἶον: ὁ δεῖνα, π' ἀνάθημά τον, μὲ χτύπησε κττ. σύνθηθ.: Π' ἀνάθημά σε - τον - σας - τους! σύνθηθ. Π' ἀνάθημα νὰ γένῃ! πολλαχ. || Παροιμ. φρ.

Π' ἀνάθημα τὰ βλίτα! καὶ ποῦ τὰ κάνει πίττα!

Εὔβ. (Κάρυστ.) || Ἄσπ.

Π' ἀνάθημα ποῦ ἔλεγε τ' ἀδέρφια δὲν πονεῖονται,

τ' ἀδέρφια σκίζουν τὰ βουνὰ ν' ἀνταμωθοῦν ἀντάμα

Θεσσ. (Ὁλυμπ.) (δ) Μετὰ προτάσεως εἰσαγομένης διὰ τοῦ καὶ ἂν πρὸς δήλωσιν ὅτι ἡ δι' αὐτῆς ἐκφραζομένη πρᾶξις δὲν ἐπραγματοποιήθη, ἤτοι πρὸς δήλωσιν ἐντόνου ἀρνήσεως κοιν.: Ἀνάθημα καὶ ἂν κατάλαβα - καὶ ἂν εἶδα τίποτε! (δὲν κατάλαβα, δὲν εἶδα τίποτε!). Ἀνάθημα καὶ ἂν ἐκλείσα μάτι! (δὲν ἐκοιμήθην διόλου!). Ἀνάθημα καὶ ἂν δούλεψε! (δὲν εἰργάσθη διόλου!). Ἀνάθημα καὶ ἂν ἔφαγα τίποτε! κοιν. || Ἄσπ.

Ἀνάθημα καὶ ἂν δὲ δοῦν καὶ ἂ δὲν ἀναστενάξω!

(πονῶ καὶ ἀναστενάξω πολὺ!) Κρήτ. (ε) Μετ' αἰτιατ. ἐπεχούσης θέσιν ἀντικ. τῆς ἐπομένης προτάσεως πρὸς δήλωσιν ἰσχυρᾶς ἀρνήσεως σύνθηθ.: Ἀνάθημα τὸ κέρδος ποῦ ἔχω! (οὐδὲν κέρδος ἔχω!) Ἀνάθημα τὸ μάτι ποῦ ἐκλείσα! (δὲν ἐκοιμήθην διόλου!) σύνθηθ. Ἐκαμες πολὺ κριθάρι; — Ἀνάθημα τὸ κουκκί! (ἐνν. ποῦ ἔκαμα, δηλ. δὲν ἔκαμα καθόλου!) Κρήτ. Δῶσε μου λίγο ἀλάτι! — Ἄμα τὸ σπυρὶ ποῦ ἔχω! Κεφαλλ. || Γνωμ. Ὁ ἄδρας νὰ κουβαλῇ μὲ τὸ σακκὶ κ' ἡ γυναῖκα νὰ δίνῃ μὲ τὸ βελόνι, ἀνάθημα τί ἀφίνει! (δὲν ἀφίνει τίποτε!) Κεφαλλ. Ἡ χρῆσις αὕτη καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 861 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «μ' ἀνάθημά την τὴ χαρὰ ποῦ ἔδε τὴν ὥρα κείνη!». (ς) Ὡς ἀντικ. ρήματος συνήθως τοῦ ἔχω κοιν.: Ἀνάθημα νὰ ἔχῃς! κοιν. Τὸ ἀνάθημα νὰ ἔχῃς καὶ τὸ μέγα ἔλεος! Κρήτ. Νὰ ἔχῃς τ' ἀνάθημα καὶ τὴν ὀργή! Θράκ. Ποῦ νὰ ἔχῃς τ' ἀνάθημα προσκέφαλο! Κρήτ. Καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ ρήματος κοιν.: Ἀνάθημα καὶ τρισανάθημα! κοιν. || Παροιμ. φρ. Οὔτε συχώρησ' οὔτ' ἀνάθημα (λέγεται εἰς περίστασιν, καθ' ἣν δὲν θέλει κάνεις νὰ κάμῃ οὔτε καλὸ οὔτε κακὸ) Αἰγιν. || Παροιμ.

Ὅποιος ἔχει καὶ φιλεῖ, | ἀνάθημα καὶ ἂν παντρευτῇ

(ἀνόητος ὁ ὑπανδρευόμενος, ὅταν ἡμπορῇ καὶ χωρὶς γάμον